

גליון היכל הקודש

וועכענטליכע גליון ארויסגעגעבן דורך
מוסדות היכל הקודש ברסלב וויליאמסבורג
נתייסדה ע"י כ"ק מרו מהרא"ש ז"ע

זמנים (NYC)

הדלקת הנרות.....7:17

מוצאי י"ט ראשון.....8:49

שיעורים כסדרן

א דפסח
נ"ך.....חגי ב'-זכריה א'
בבלי.....יבמות מ'
ירושלמי.....בבא בתרא ד'
תוספתא.....כריתות פרק ב'
רמב"ם.....מטמאי משכב ומושב י'

שעה 11, גליון 33 (548)

יום טוב פסח, שעת תשפ"ב לפ"ק

מוהר"א ש דער צייגל

לאמיר ארויס פון מצרים

ה'תל"ז זאגן (פסחים קס"ט:) אז יעדער איד, אין יעדן דור, דארף זיך פארשטעלן אזוי ווי ער אליין איז ארויסגעגאנגען פון מצרים. ווי אזוי קען מען דאס באווייזן, ווי אזוי קען א איד שפירן היינטיגע צייטן אזוי ווי ער אליין איז ארויס פון מצרים?
ווען מען ווייסט אבער וואס עס מיינט מצרים, דאן איז דער תירוץ זייער פשוט און פארשטענדליך. ווען די אידן זענען געווען אין מצרים, איז זייער מויל געווען אין גלות, זיי האבן נישט גערעדט צום אייבערשטן. זיי זענען געווען אונטערגעווארפן אונטער דעם שלעכטן פרעה, וואס איז די אותיות "פה רע" - א שלעכטע מויל. זיי האבן גערעדט זאכן וואס מען דארף נישט, און זיי האבן נישט גערעדט צום אייבערשטן. ביז ווען דער אייבערשטער האט רחמנות געהאט אויף די אידן, ווען זיי זענען געשיקט דעם גרויסן צדיק משה רבינו, וואס ער האט אויסגעלערנט פאר די אידן אז זייער איינציגסטע עצה ארויסצוגיין פון אלע צרות און פראבלעמען איז נאר צו עפענען דעם מויל און אנהויבן רעדן צום אייבערשטן, און דורך דעם האבן <<<<<<<

א נוארט אויף יום טוב

מתחלה עובדי עבודה זרה היו אבותינו, ועקשו קרבנו המקום לעבודתו, מען דערמאנט אין די הגדה די גרויסקייט פון אברהם אבינו, כאטש זיינע עלטערן האבן געדינט עבודה זרה, האט ער זיך מוסר נפש געווען פארן אייבערשטן, ער האט פארשפרייט די אמונה אין הייליגן באשעפער איבער די גאנצע וועלט. ה'תל"ז זאגן (פראשה רבה, פרשה מיב, סימן ח) פארנוואס ווערט אברהם אבינו אנגערופן "אברהם העברי", ווייל די גאנצע וועלט איז געווען פון איין זייט און ער איז געווען איינער אליין פון די אנדערע זייט, קיינער אויף דער וועלט האט נישט געוואוסט פונעם אייבערשטן ביז אברהם אבינו איז אנגעקומען און מגלה געווען דעם אייבערשטן. ווי ה'תל"ז זאגן (ספר האיני) איידער אברהם אבינו איז געקומען אויף דער וועלט, איז דער אייבערשטער געווען קעניג פון כול נאר אין הימל, ווי דער פסוק זאגט (בראשית כ"ד, ה') 'אלהי השמים אשר לקחני', ווען אברהם אבינו איז אבער אנגעקומען, האט מען ממליך געווען דעם אייבערשטן אויף די הימל און אויף דער ערד, ווי דער פסוק זאגט (שם פסוק ג) 'ואשבעך ביה' אלקי השמים ואלהי הארץ'.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק ב, הקדמה), אויפ'ן פסוק (ויחזקאל ל"ג, כ"ד) 'אחד היה אברהם', אברהם האט געדינט דעם אייבערשטן נאר דורך דעם וואס ער האט נישט געקוקט אויף קיינעם, ער האט זיך מוסר נפש געווען און געדינט דעם אייבערשטן, טראץ דעם וואס ער איז געווען איינער אליין אויף דער וועלט, ער האט נישט געקוקט אויף קיינעם וואס איז אים געשטאנען אין וועג.

דאס איז געווען די גרויסקייט פון אברהם אבינו, אז כאטש זיינע עלטערן האבן געדינט עבודה זרה, האט ער זיך געשטארקט צו דינען דעם אייבערשטן. מיר האבן פרוד'ה' ערליכע עלטערן, וואס האט אונז מחנך געווען מיט די הייליגע אמונה, אונז געלערנט פונעם אייבערשטן, פון דעסט ווען קענען מיר נעמען התחזקות פון אברהם אבינו זיך צו שטארקן און אנגיין מיט א ריינע אמונה אינעם אייבערשטן.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן ס"ב), אין יעדן מענטש קומען אריין אין זיין הארץ פסקיות אויף די אמונה, קשיות אויפ'ן אייבערשטן, רחמנא ליצלן, און דער מענטש דארף זיך פסדר אויפפרישן מיט די הייליגע אמונה, נאכאמאל זיך דערמאנען און נאכאמאל אייבערשטן זיך נאר דער אייבערשטער פירט די וועלט, יעדער זאך פירט נאר דער אייבערשטער אליין, און מען קען אלץ צוריק קומען צום אייבערשטן און רעדן צו אים.

דער הייליגער רבי זאגט (תי מוהר"ן, סימן תל"ז), יעדעס מאל א איד גייט רעדן צום אייבערשטן, זאל ער אייביג מאכן א נייע התחלה, אלעמאל אנהויבן פון פריש, זאגן פארן אייבערשטן "היינט הויב איך אן זיין דבוק אין דיר", און אזוי זאל ער יעדעס מאל אנהויבן פון ניי, ווייל אלעס גייט לויט די התחלה. משה נפשו, אויב איז דער מענטש נא געווען גוט ביז זעצט, וועט ער פון יעצט אן זיין נאך געטער, און אויב איז ער חס ושלום נישט געווען גוט, דארף ער דאך זיכער זיך אויפפרישן און אנהויבן פון יעצט צו זיין וואויל און ערליך.

דאס איז פשט אין די הגדה, "אבותינו" גייט ארויף אויפ'ן מוץ פונעם מענטש; מתחלה עובדי עבודה זרה היו אבותינו, אין אנהויב האב איך געהאט שלעכטע געדאנקען אין מיין קאפ, איך האב געהאט קשיות און פסקיות אויפ'ן אייבערשטן, איך האב זיך נישט אויפגעפירט ווי עס דארף צו זיין, ועקשו קרבנו המקום לעבודתו, און יעצט הויב איך פון פריש, פון היינט וועל איך פרויבירן צו זיין אן ערליכער איד.

דאס איז די גרויסקייט פון א איד, אז אפילו ער איז שוין אזויפיל מאל אראפגעפאלן, אפילו ער האט שוין פרובירט אזויפיל מאל זיך צו שטארקן און זיין ערליך, און ער איז אלץ אראפגעפאלן נאכאמאל, געבט ער קיינמאל נישט אויף, ער הויבט אן פון פריש, היינט וועל איך פרויבירן צו זיין גוט, היינט וועל פרויבירן אריינצוכאפן עפעס גוטע זאכן, אביסל תורה און תפלה, אביסל מצוות און מעשים טובים, וויפיל איך קען.

דאס איז דער סוד וואס דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק ב, סימן ע"ד) "אין אנהויב זענען אלע התחלות געווען פון פסח, דעריבער זענען אלע מצוות זכר ליציאת מצרים, און יעצט זכר, דער רבי האט נישט אויסגעפירט וואס איז יעצט. קען זיין אז דאס גייט ארויף טאקע אויף "יעצט", יעדער איד אין יעדע צייט האט די כח צו זאגן "פון יעצט", אפילו ביז יעצט בין איך געווען וואס איך בין געווען, געטון וואס איך האב געטון, איך בין אראפגעפאלן פון די אמונה, איך האב געטון עבירות און נארשיקייט רחמנא ליצלן, קען איך יעצט אנהויבן זיין אן ערליכער איד.
לאמיר עפענען די מויל און זיך אויסרעדן צום אייבערשטן, אים דערציילן אלעס וואס ליגט אונז אויפ'ן הארץ, וועלן מיר קענען אנהויבן פון יעצט זיין אמת'ע ערליכע אידן.

א גוט ווארט

הקדוש (פרשת בא, מא) אז מצה ווערט אנגערופן: "מזבלא דמתימנותא", אן עסן פון אמונה; ווייל דורך מצה ווערט געשטארקט די אמונה. ווידער אויף א צווייטע פלאץ (פרשת תצוה, ספר:) רופט עס דער זוהר אן: "מזבלא דאסותא", אן עסן פון רפואה; אז מצה היילט אויס דעם מענטש. זאגט מוהר"א"ש אז מיטן רביניס ווערטער איז עס איין זאך, ווייל דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק ב, סימן ח) "כל יש טובלי חלאים, ישגשג להם מכות מזלות, והם טובלים החלאים רק בשביל נפילת האמונה", עס זענען דא זייער אסאך מענטשן וואס האבן מחלות און זיי ליידין דאס נאר ווייל זיי האבן נישט קיין אמונה; קומט אויס ווען מען עסט מצה און עס ווערט געשטארקט די אמונה ווערט מען אויסגעהיילט.
ווען א מענטש איז לא עליו נישט געוונט און ער גייט זיך היילן ביי א גרויסער דאקטער, דער דאקטער זאגט אים: "איך האב פאר דיר נאר איין רפואה, דאס וועט דיר גענצליך אויסהיילן, אבער די מעדעצין קאסט אסאך געלט", וואלט א מענטש זיכער אנוועק געגעבן אלעס אויף דער וועלט אבי ער זאל לעבן, אזוי ווי רש"י זאגט (אבות ב, ד): "כן דרך בני אדם; כשרואה החרב באה על ראשו, מגין בזרועו לפניו, וכל שכן כל אשר לאיש במקומו - תנו"; איז דאך זיכער אז ווען עס קומט צו קויפן די הייליגע מצה וואס דאס היילט אונז אויס ברוחניות און עס ברענגט אונז נאנט צום אייבערשטן, דארף מען זיכער קויפן מצה ביז רחבה און נישט קארן וכי' (עצתו אמונה ויקרא תשי"ח)

זיי זוכה געווען ארויסצוגיין פון מצרים, און זיי האבן באקומען דעם יום טוב פסח, וואס איז די אותיות "פה סח" - די מויל הייבט אן צו רעדן צום אייבערשטן. דער פסוק זאגט (שמות ל"ד, ב) "וַיִּשְׁבּוּ וַיִּחַנּוּ לַפְּנֵי פִי הַחִירָה" זייער מויל איז ארויס אויף דער פריי, זייער מויל איז שוין נישט געווען פארמאכט, זיי האבן שוין אנגעהויבן צו רעדן צום אייבערשטן; און אזוי זענען זיי אויסגעלייזט געווארן פון דעם שווערן גלות מצרים און פון אלע זייערע צרות און פראבלעמען.

דאס איז א זאך וואס שפילט זיך איבער אין יעדן דור ביי יעדן איד. יעדער מענטש האט זיך זיינע אייגענע צרות און פראבלעמען, יעדער מוטשעט זיך מיט שוועריקייטן ברוחניות און בגשמיות, יעדער האט זיך זיין פרינואטע גלות ווען ער איז אונטערגעווארפן אונטער זיינע באגרעניצונגען; ביז ווען דער אייבערשטער העלפט אז מען טרעפט אן אמת'ן צדיק וואס קען העלפן דעם מענטש, ער לערנט אויס פאר'ן מענטש אז ער קען גרינגעהייט געהאלפן ווערן, אז ער האט א וועג צו ווערן אויסגעלייזט פון זיין גלות, ארויסצוגיין פון אלע זיינע צרות און פראבלעמען, און דער וועג איז אז ער זאל עפענען זיין מויל און אנהייבן צו רעדן צום אייבערשטן, צו דערציילן פאר'ן אייבערשטן אלעס וואס ער גייט אריבער, און דאן ווען אים דער אייבערשטער העלפן און אים ארויסנעמען פון זיינע צרות, ער וועט אים העלפן און אים שיקן אלע ישועות און רפואות.

ווען א מענטש איז זוכה צו דעם, ער טרעפט א צדיק וואס עפנט אים דאס מויל און מאכט אים רעדן צום אייבערשטן; אזא מענטש שפירט טאקע באמת אז ער אליין איז ארויס פון מצרים, ער איז אויסגעלייזט געווארן פון זיין אייגענע מצרים.

מען פירט זיך צו זאגן פאר די הגדה דעם שטיקל זוהר הקדוש (פרשת בא, מ"ב) "פקודא בתר דא", זאגן דארט דער הייליגער זוהר אז עס ליגט א פליכט אויפ'ן יעדן מענטש צו דערציילן שטענדיג די נסים וואס דער אייבערשטער האט געטון מיט אים. ווען א מענטש האט א נס, ער האט געהאט א פראבלעם און דער אייבערשטער האט אים געהאלפן, דארף ער דאס זיכער דערציילן און מפרסם זיין פאר יעדן איינעם; ווען א מענטש האט אבער געהאט אזא גרויסער נס אז ער האט געטראפן א צדיק, דער הייליגער רבי, וואס האט אים געעפנט די מויל אז ער זאל אנהויבן צו רעדן צום אייבערשטן, ער האט אים געעפנט די מויל אז ער זאל אנהויבן לערנען די הייליגע תורה, ער האט אים געוויזן א וועג אז אויף ער קען זוכה זיין צו לערנען תורה יעדן טאג; איז דאס דער גרעסטער נס. ווייל דאס וועט אים שוין ארויסהעלפן מיט אלע זיינע פראבלעמען וואס וועלן אים נאר אונטערקומען אין לויף פון זיין גאנץ לעבן. סיי וואס דער פראבלעם וועט נאר זיין, וועט ער וויסן דעם ריכטיגן אדרעס, ער וועט זיך ווענדן נאר צום אייבערשטן, און אויף דעם וועג וועט ער אלעמאל זיך קענען ארויסדרייען פון יעדע צרה.

א מענטש רעדט זיך איין אז נאר א גרויסער צדיק קען רעדן צום אייבערשטן. א מענטש מיינט אז אויב איז ער נאכנישט אזוי אויסגעארבעט ווי דער גרויסער ערליכער איד, איז ער נאך זייער ווייט פונעם אייבערשטן און דער אייבערשטער הערט זיך נישט צו צו זיינע תפילות. א מענטש קלערט אז נאר ווען עס איז שוין ממש עק וועלט, ער האט שוין פרויברט אלעס אויף דער וועלט און גארנישט האט געהאלפן, נאר דעמאלט קען ער זיך ערשט ווענדן צום אייבערשטן, און אפילו דעמאלט קען ער נישט סתם אזוי רעדן אויף זיין אייגענע שפראך צום אייבערשטן, נאר אויב ער וועט אויסזאגן גאנץ תהלים, נאר דעמאלט הייסט עס אמת'דיג געבעטן דעם אייבערשטן.

קומט אבער דער הייליגער רבי און לערנט אונז אויס אז דער אייבערשטער איז אלעמאל מיט יעדן איד. נישט קיין חילוק ווי אזוי מען זעט אויס, נישט קיין חילוק ווי גרויס אדער קליין מען איז, אלץ שטייט דער אייבערשטער גרייט אויסצוהערן יעדעס ווארט וואס קומט ארויס פון יעדן איד'ס מויל. דער איד דארף פשוט עפענען דאס מויל און זאגן פאר'ן אייבערשטן אויף אידיש, אויף זיין אייגענע מאמע לשון, דעם פראבלעם וואס גייט אויף אים אריבער, אזוי ווי ער וואלט זיך אויסגעערעדט צו א נאנטער גוטער פריינד. די גאנצע סיבה פארן וואס דער אייבערשטער מאכט אז עס זאל בכלל קומען די צרה אויפ'ן מענטש, איז נאר דערפאר ווייל ער וויל דערמאנען דעם מענטש, ער וויל אים אויפוועקן פון זיין שלאף, ער וויל אז דער מענטש זאל שוין עפענען זיין מויל און אנהייבן צו רעדן צו אים.

און די עלבע אים מיט לימוד התורה. א מענטש מיינט אז נאר אויב ער פארשטייט און קען רעדן זייער טיף און בעינן, נאר דעמאלט איז עס חשוב, נאר דאן איז עס עפעס ווערן; אויב אבער קען ער נישט לערנען אזוי טיף, ער פארשטייט נישט וואס ער לערנט, ער געדענקט נישט וואס ער לערנט, דאן איז די תורה נישט געמאכט פאר אים, ער קען נישט און ער דארף נישט לערנען קיין תורה. און אזוי גייט אריבער טעג און וואכן, חדשים און יארן, וואס דער מענטש עפנט נישט אויף קיין אידיש ספר, און דאס מאכט אז דער מענטש זאל ווערן זייער צעבראכן, ער שפירט זיך פוסט און ליידיג, ער האט נישט קיין שום ספוק אין לעבן.

קומט אבער דער הייליגער רבי (שיחות הר"ן, סימן ע"ו) און לערנט אונז אויס א "סדר דרדך הלימוד", א וועג ווי אזוי יעדער איד אן אויסנאם קען זוכה זיין צו לערנען תורה יעדן טאג. אפילו ווען א מענטש האט נישט קיין צייט, קיין כח און מח, צו קענען לערנען און פארשטיין; זאל ער אויך ווייטער לערנען יעדן טאג תורה. ער זאל זאגן די ווערטער פון תורה אפילו ער פארשטייט נישט וואס ער זאגט, און אפילו ער געדענקט נישט וואס ער לערנט, און מיט דעם האט ער די מזהל פון לימוד התורה. און ווען א מענטש וועט אזוי טון, וועט אים דער אייבערשטער העלפן אז צום סוף וועט ער פארשטיין אלעס וואס ער האט געלערנט.

דערפאר ווען עס קומט דער יום טוב פסח, דאנקען מיר דעם אייבערשטן אויף דעם וואס ער האט ארויסגענומען די אידן פון מצרים. אבער נישט נאר אויף די יציאת מצרים פון דעמאלט, נאר אויך אויף דעם וואס דער אייבערשטער האט געהאלפן אז מען האט געטראפן א צדיק וואס קען אונז היינט אויך ארויסנעמען פון אונזער מצרים. אזוי ווי משה רבינו האט דעמאלט געעפנט דעם מויל פון די אידן און זיי צוגעברענגט צום אייבערשטן, אזוי אויך האט אונז דער אייבערשטער געהאלפן אז מיר האבן א צדיק וואס לערנט אונז דאס אויס.

א בריוו פונעם ראש ישיבה שליט"א

עס טוט זיך און עס גיסט זיך

בערות ה' תבריך

יום א' פרשת אחרי א', ט' ניסן, שנת תשפ"ב לפרט קטן לכבוד ... גרו זאיר

חברי השם מיר געפונען זיך שוין אין די וואף פון דעם הייליגן יום טוב פסח, יעדער איינער איז עוסק מיט'ן אויסרוימען דעם חמץ; מיר דארפן אויך אויסרוימען דעם חמץ פון אונזער הארץ און קאפ. דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ח): "ועקר לשמר מחו שלא יחמץ", מען דארף היטן דעם מח עס זאל נישט ווערן חמץ'דיג, מיר זאלן נישט האבן קיין קשיות אויף די אמונה, נאר גלייבן אז דער אייבערשטער פירט די וועלט בצדק ובמשפט. מיר דארפן אריינגעמען די אמונה, חזר'ן אמונה, וויסן און געדענקען אז דער אייבערשטער מאכט אלעס נאר פאר אונזער גויטס, חס ושלום האבן א שלעכטע געדאנק, א פינטעלע חמץ. דער רבי זאגט: "שתשמרו את חקמיהם שלא יכנסו בו חכמות חזוניות, שלא תהרהרו בהרהורים רעים", מיר דארפן היטן אונזער מחשבה, נישט האבן קיין שלעכטע מחשבות, נישט טראכטן קשיות אויפ'ן אייבערשטן, "על ידי זה תנצל מחמץ שהוא סטרא דמותא וכו'".

בנוגע זיך מישן פסח וכי; מוהר"א"ש האט געהאלטן מען זאל נישט קויפן די אלע "בשר לפסח" זאכן וואס מען מאכט נאך ממש אזוי ווי חמץ; פיצא, קעיק - וואס זעט אויס ווי חמץ, זופ מאנדלעך און דאס גלייכן; מוהר"א"ש שרייבט: "פארן וואס געבן די רבנים א הקשר אויף די זאכן?" עס איז א וויכטיגע זאך קינדער זאלן וויסן אז פסח עסט מען נישט דאס, פסח טוט מען נישט יענץ, און אזוי ווייטער.

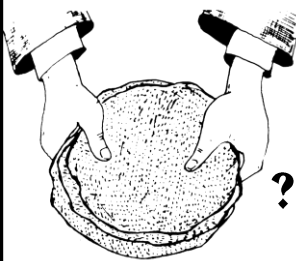
בנוגע מעביר סדרה זיין וכי; פאר די חרץ לארץ דיגע אידן איז די וואף, די וואף פון פסח און א וואף נאך פסח, אלע דריי וואכן - גייט פרשת אחרי. מען קען אנהויבן מעביר סדרה זיין פרשת אחרי פון די וואף, אדער קען מען מעביר סדרה זיין די וואף נאך פסח. די ארץ ישראל דיגע אידן האבן צוויי וואכן פרשת אחרי, די וואף און קומענדיגע וואף.

ביי מיר אין שטוב ווילן מיר שוין פשר'ן, מיר ווילן שוין אנהויבן קאכן פאר יום טוב, דאך וועלן מיר ווארטן צו פשר'ן ביז די קינדער קומען אהיים פון חדר. מיר זענען מקפיד צו פשר'ן די קינדער ווען די קינדער זענען אין שטוב, זיי זאלן זען ווי מען גיסט די הייסע בריעדיגע וואסער, ווי עס טוט זיך און ווי עס גיסט זיך... זיי זאלן זען ווי אזוי מען גרייט אן א יום טוב, ווי אזוי מען ברענגט אריין דעם פסח.

חינוך איז פון די הייליגסטע זאכן ביי אידישע קינדער; וואס קינדער זענען אין זייערע יונגע יארן - דאס בלייבט זיי, מיט דעם וואקסן זיי אויף. רבי נתן האט געזאגט: "ביי מיר איז חינוך אזא גרויסע עבודת - אזוי ווי די עבודה פון זאגן תיקון חצות"; רבי נתן פלעגט אויפבלייבן צו מחנן זיין די קינדער, אפילו ער האט זיך געוואלט לייגן שלאפן פרי צו קענען אויפשטיין חצות.

זיי בודק-חמץ דיין טעלעפאן; מען דארף דאס פשר'ן, עס זאל זיין פשר, עס זאל נישט זיין קיין עבירות אין דעם. א פשר'ן פרייליכן יום טוב.

שאלות ותשובות בְּרֵסְלָב

האלטן אונזערע חומרות ביי די עלטערן אין שטוב?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

מיר גייען א"ה אויף פסח צו מיינע עלטערן, און מיין מאמע קויפט געוויסע עסן פאר די סעודות, וויל איר וויסן וואס מיר זאלן טון ווייל מיין מאן איז מקפיד זיך נישט צו מישן, און ביי מיינע עלטערן איז מען נישט אזוי מקפיד אויף דעם.

נישר כח

תשובה:

בעורת ה' והברך

יום כ' פרשת מצורע, ג' ניסן, שנת תשפ"ב לפרט קטן איך האב ערהאלטן אייער בריוו. אז מען האט ערליכע עלטערן וואס היסן תורה ומצוות, ווען מען גייט צו זיי - נעמט מען נישט מיט די אייגענע חומרות. אין שטוב קען מען זיך פירן מיט שיינע מנהגים און חומרות, אבער ווען מען גייט צו ערליכע עלטערן שומרי תורה ומצוות - דארף מען געדענקען די מצוה פון פיבוד אב וואס, נישטא קיין שום אנדערע מנהג, קיין שום אנדערע חומרא, נאר די איין מצוה פון פבד את אביך ואת אמוך.

מותרא"ש האט דערציילט, דער הייליגער שר שלום פון בעלזא זכותו גן עלינו האט געגעסן זופ אום פסח אינאיינעם מיט זיין אלטע מאמע, זיי האבן געגעסן פון איין טעלער. אמאל האט פאסירט, די מאמע האט פארגעסן אז מען בראקט נישט און זי האט אריינגעלייגט שטיקלעך מצה אין טעלער, און צו אלעמען'ס וואונדער האט דער הייליגער צדיק ווייטער געגעסן פון די זופ, ער האט אנוועקערקט די שטיקלעך מצה צו איר זייט און ער האט ווייטער געגעסן די זופ, נאכדעם האט דער צדיק געזאגט: "נישט בראקן איז א חומרא און וויי טון די מאמע, מזלזל זיין אין מצות פיבוד אם - איז א דאורייתא, א חומרא קען נישט אנוועקשטופן א דאורייתא".

דערפאר ווען איר גייט צו אייערע עלטערן - זאלט איר זייער אכטונג געבן צו מכבד זיין די עלטערן; אין דעם דארף ליגן דער גאנצער קאפ, ווי נאך קען מען מכבד זיין טאטע מאמע.

בנוגע רעדן און שמועסן וכו'; ביי די עלטערן אין שטוב איז מען א חלק פון די שטוב, ווי אזוי די עלטערן פירן זיך - אזוי פירט מען זיך.

דער אייבערשטער זאל העלפן איר זאלט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

(צאתו אמינה אחר-א' תשפ"ב)

די לעבנסגעשיכטע פון הייליגן רבי'ן (קלו)

תצה

נאך שבת חנוכה, האט דער הייליגער רבי געהייסן פאר רבי נתן ער זאל לערנען אסאך פוסקים. דער רבי האט געוואלט ער זאל ענדיגן אלע פיר חלקים פון שלחן ערוך מיט אלע מפלשים אין איין יאר, ער האט אים באשטימט א סדר צו לערנען פינף דפים יעדן טאג.

דער רבי האט אים אבער אנגעווארטן ער זאל זען צו רעדן יעדן טאג מיט מענטשן, סתם שמועסן און דערציילן, צו בארויגן דעם קאפ. כאטש וואס דער טאג איז אים נישט געווען גענוג לאנג צו קענען ענדיגן אלע שיעורים, פון דעסט וועגן האט דער רבי אים געזאגט אז ער מוז זיך בארויגן דעם מוח יעדן טאג דורכ'ן שמועסן מיט מענטשן.

דער רבי האט אים געזאגט אז אויך אימיוסן לערנען דארף מען זיך צומאל אפשטעלן און זיך אפרוען כאטש פאר אביסל, מען טאר זיך נישט איבערשטרענגען די גערוען, מען דארף נאר אכטונג געבן אז דער מוח זאל נישט אינגאנצן אנוועקפליען, צו טראכטן שלעכטע זאכן און שלעכטע געדאנקען חס ושלום.

תצו

יענעם ווינטער, איז רבי נתן געווען אסאך מאל ביים הייליגן רבי'ן, און דעמאלט האט ער איבערגעשריבן דעם "ספר המדות" ווי אויבנדרמאנט (סימן תפ"ו).

תצו

איינמאל אין יענעם ווינטער, איז רבי נתן געקומען צום רבי'ן מיט זיין חבר ר' נפתלי. זיי זענען אריינגעקומען צום רבי'ן אין צימער, דער רבי איז דאן געלעגן אין בעט און ער האט אנגעהויבן רעדן מיט זיי. דער רבי האט זיי געזאגט, "איר האב היינט געלעבט א לעבן וואס איר האב נאך קיינמאל גישט געלעבט. ווייל עס איז דא אסאך אקרט לעבנס, אבער היינט האב איר געלעבט אזא גוט לעבן, וואס איר האב קיינמאל געהאט!"

דערנאך האט דער רבי אנגעהויבן ווארפן ווערטער פון זיין הייליג מויל, ער האט אנגעהויבן מגלה זיין אביסל ראשי פרקים פון די תורה "קרטי" (ליקוטי מוה"ר), חלק א, סימן י"ח. דער רבי האט נישט געזאגט דעמאלט די גאנצע תורה, נאר אביסל שטיקלעך פון די תורה, מיט גרויס שמחה.

תצה

דערנאך איז דער רבי געפארן צום שטאט טיראהאויצע. דארט האט ער געזאגט די גאנצע תורה "קרטי"א, און ער האט עס אליין אפגעשריבן.

תצו

אויך אין יענעם ווינטער האט דער הייליגער רבי איינמאל אין א פרייטאג צו נאכטס נאך קידוש דערציילט א חלום וואס ער האט געזען, "איר בין געגאנגען אין א שטאט, און ס'האט זיך מיר געדאכט אין חלום אז די שטאט איז זייער גרויס, און עס איז אנגעקומען אהין א גרויסער צדיק פון די פריערדיגע צדיקים, וואס איז געווען באקאנט אלס א גרויסער צדיק."

אלע זענען געגאנגען צו דעם צדיק, און אויך איך בין אהינגעגאנגען און אים געזען. דער גאנצער עולם איז אריבערגעגאנגען געבן אים, אבער מען האט אים נישט געגעבן שלום, ס'האט אויסגעזען ווי זיי טוישן דאס פאר דוקא אז זיי געבן אים נישט שלום, און איר האב זיך זייער געוואונדערט אויף דעם, ווייל איר האב געוואוסט אז ער איז א גרויסער צדיק. איר האב געפרעגט דארט ווי אזוי די מענטשן האבן אזא עזות און חוצפה אים נישט צו געבן שלום פאר דוקא. האט מען מיר געענטפערט אז ער איז טאקע א גרויסער צדיק, אבער ער האט א גוף וואס איז צוזאמגענומען פון עטליכע פלעצער וואס זענען א בחינה פון "מקומות המטפפים", ער אליין איז אבער א גרויסער מענטש און ער האט גענומען אויף זיך צו פאררעדן דעם גוף. און אזוי ווי מ'זעט געבט נישט קיין שלום אין "מקומות המטפפים", דעריבער האט מען אים נישט געגעבן שלום." (טייל זאגן אז די מעשה האט שייכות מיט תורה י"ד).

תק

שפעטער, אינדערנאכט, האט דער רבי דערציילט נאך א חלום וואס ער האט געהאט, "עס איז געווען א חתונה, און עס איז געווען דארט אסאך פלות, און איין פלה איז געווען די חשבושטע פון זיי אלע, מען האט דערקענט אז דער עולם האלט איר פאר די חשבושטע, און עס איז געווען דארט קאפעליגעס וואס האבן געשפילט מוזיק."

איר האב געזען ווי עס פגט זיך א טיר און זיי גייען אריין אין א ישיבה, עס איז זיך צוזאמגעקומען זייער א גרויסער עולם אין ישיבה, ווען איר האב געזען ווי עס שטרקאמען אזויפיל מענטשן האב איר געטראכט ווי אזוי איר וועל קענען אריינגיין צווישן אזא ריזן ציפור, האב איר זיך אריינגעכאפט און געשטאנען העכער זיי. עס איז געווען דארט א ראש ישיבה וואס האט געלערנט מיט זיי, און דער כבוד התורה איז געווען דארט זייער זייער גרויס. די פלות האבן געטאנצן, און דער עיקר איז געווען די חשבושטע פלה וואס האט געטאנצן דארט, וועלכע נגידן די קאפעליגע האט געשפילט האט זי אליין נאכדעם געזינגען. עס איז געווען דארט זייער א גרויסע כבוד התורה, און איר האב זיך זייער געוואונדערט אויף די גרויסע כבוד וואס מ'געבט דארט פאר תורה, איר האב גערעדט מיט מענטשן וועמען איר האב דארט געקענט, איר האב זיי געפרעגט אויב זיי האבן שוין געלען אמאל אזא גרויסע כבוד התורה. לויט ווי עס האט אויסגעזען האבן זיי פשוט געלערנט נגלות התורה, עס איז געווען דארט רבנים, און זיי האבן געהאט גרויסע ספרים וואס מען נוצט געווענליך ביים לערנען נגלה."

פארענדונג קומט א"ה - גענומען פון ספר "שעל הצדיק"

BreilevCenter.com/vanswers

